

Sygn. akt II Ka 574/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Sztorc (spr.)

Sędziowie: SSO Dariusz Zrębiec

SSO Marcin Świerk

Protokolant: Anna Matuszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie - Jadwigi Jajugi - Lis

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 maja 2014 r.

sprawy Ł. M.

oskarżonego o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 18 lipca 2013 r., sygnatura akt II K 905/10

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania.

II Ka 574/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 18 lipca 2013 Sygn. akt II K 905/10 uznał oskarżonego Ł. M. za winnego tego, że w dniu 29 grudnia 2005 r. w R., woj. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w bliżej nieustalonej kwocie, wspólnie i w porozumieniu z osobą w stosunku do której skierowano do Sądu odrębny akt oskarżenia oraz innymi nieustalonymi osobami uczestniczył w obrocie oraz wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci marihuany w ilości co najmniej 100 gram, poprzez zakup i sprzedaż znacznych ilości wskazanych wyżej narkotyków celem wprowadzenia do dalszego obrotu tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) i za to skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po przyjęciu, iż wysokość jednej dziennej stawki wynosi 30 (trzydzieści) złotych.

Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 (dwóch) lat.

Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomani orzekł od oskarżonego Ł. M. nawiązkę w kwocie 500 zł (pięćset) na rzecz Stowarzyszenia (...) w W..

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14.08.2010 r. do dnia 25 sierpnia 2010 r., przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

Na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 790 zł (siedemset dziewięćdziesiąt).

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając orzeczenie w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a w szczególności art. 4 kpk, art 7 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk, gdyż Sąd I instancji zgromadzony materiał dowodowy w sprawie ocenił stronniczo, naruszając zasadę prawidłowego rozumowania oraz zasady logiki, w szczególności nie dał wiary złożonym przed Sądem I instancji wyjaśnieniom oskarżonego Ł. M. oraz korespondującymi z nimi zeznaniami świadka Ł. S. oraz stenogramami połączeń telefonicznych, z których jednoznacznie wynika, iż oskarżony Ł. M. nie uczestniczył w obrocie środków odurzających w postaci marihuany,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających wpływ na treść wyroku poprzez uznanie oskarżonego za winnego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu na podstawie stenogramów połączeń telefonicznych, tymczasem ich wnikliwa analiza wskazuje - co potwierdza w swoich wyjaśnieniach oskarżony - wbrew ustaleniom Sądu I Instancji, iż oskarżony miał udostępnić marihuanę dla Ł. S. i na ten cel przyjął od niego kwotę 2.000 zł, ale do przekazania narkotyków nie doszło, gdyż oskarżony wyjechał do Anglii.

W oparciu o powołane zarzuty wniósł o uniewinnienie oskarżonego Ł. M. od zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest zasadna, o ile wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy dopuścił się uchybień, które miały wpływ na treść wyroku.

Obowiązkiem Sądu I Instancji wynikającym z zasady prawdy obiektywnej było dążenie do wyjaśnienia wszelkich istotnych okoliczności w sprawie, zwłaszcza zaś do wyjaśnienia sprzeczności i to przy uwzględnieniu całości zebranego materiału dowodowego, zgodnie z treścią art. 410 kpk, a czego Sąd Rejonowy nie uczynił.

Zasadniczym dowodem winy oskarżonego Ł. M. stały się dla Sądu I Instancji dowody w postaci stenogramu rozmów telefonicznych świadka Ł. S. uzyskane i wytworzone w wyniku kontroli operacyjnej. Dowody te według Sądu Rejonowego nie budzą wątpliwości co do autentyczności i rzetelności przekazu. Ich wartością dla tego Sądu jest to, że wspierają zeznania świadka Ł. S., obciążające oskarżonego. Zdaniem Sądu Rejonowego zawarte w tych stenogramach okoliczności wskazują jednoznacznie, że oskarżony Ł. M. dokonał w dniu 29 grudnia 2005 r. wprowadzenia do obrotu poprzez przekazanie Ł. S., środków odurzających w ilości co najmniej 100 gram marihuany.

Odnosnie tak przeprowadzonych dowodów w okolicznościach sprawy powstają jednak wątpliwości, czy dowody te w odniesieniu do oskarżonego Ł. M. zostały przeprowadzone i utrwalone zgodnie z przepisami prawa. Rzecz bowiem w tym, że w sprawie nie jasne jest, czy zebrane w ramach kontroli operacyjnej dowody dotyczące Ł. M. zgodne są z treścią art. 19 ustawy o policji. W stosunku do Ł. M. nie ujawniono zgody na prowadzenie wobec niego takiej kontroli. Przypomnieć należy, że w postanowieniu składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., sygn. akt I Kzp 6/07 (OSN KW 2007/5/37), Sąd Najwyższy dopuścił możliwość wykorzystania materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej, które dotyczyły innych przestępstw katalogowych, czy też osób nie wskazanych w treści decyzji o zastosowaniu kontroli (jak może to mieć miejsce w rozpatrywanej sprawie wobec

oskarżonego Ł. M.), ale tylko w sytuacji, w której zostanie co do nich wydana tak zwana „zgoda następcza”, której ustawową podstawą winny być przepisy o zarządzaniu kontroli operacyjnej w przypadkach niecierpiących zwłoki, stosowane odpowiednio. Tym samym Sąd Najwyższy w treści tego orzeczenia dopuścił możliwość wyrażenia ex post zgody na wykorzystanie materiałów dotyczących przestępstwa, co do którego nie zarządzono pierwotnie kontroli, czy to w trybie podstawowym, czy też w wypadku niecierpiącym zwłoki. Oparcie zatem ustaleń faktycznych na treści zarejestrowanych w ramach podsłuchu rozmów telefonicznych, wbrew warunkom wynikającym z art. 19 ustawy o policji stanowi naruszenie przez Sąd I Instancji prawa procesowego, powodujące, że wyrok wydany na podstawie takich dowodów należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W ponownym postępowaniu – czego Sąd I Instancji nie uczynił dotychczas – będzie należało rozważyć, czy możliwe jest wykorzystanie materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej w stosunku do Ł. M.. W tej kwestii zbadać należy, czy wydano wobec niego postanowienie w trybie art. 19 ustawy o policji, jak też wskazać czy uzyskano zgodę następczą na stosowanie kontroli operacyjnej wobec tego oskarżonego. Brak zaistnienia wskazanych wymogów oznaczał będzie niemożliwość wykorzystania tych dowodów w toczącym się postępowaniu. Zwrócić należy uwagę, że tylko wówczas będzie miało to znaczenie dla wydanego rozstrzygnięcia, jeżeli inne dowody w sposób samoistny nie pozwolą na dokonanie ustaleń w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego. Takim dowodem w sprawie mogą okazać się zeznania świadka Ł. S., do których Sąd I Instancji odwołał się na karcie 339 akt w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Dlatego też w ponownym postępowaniu dowód z tych zeznań należy ponowić i przeprowadzić w sposób dokładny, tak aby możliwe było poczynienie na ich podstawie jednoznacznych i nie budzących wątpliwości ustaleń w sprawie. Nie należy przy tym rezygnować z własnej inicjatywy dowodowej Sądu I instancji, która pojawi się w obrębie postępowania dowodowego jako wynik poczynionych ustaleń. Dopiero tak przeprowadzone postępowanie dowodowe powinno doprowadzić do wydania prawidłowego wyroku.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku na podstawie art. 437 § 2 kpk, 444 kpk, 449 kpk i 456 kpk.